

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Viktorem Rytikovem, advokátem se sídlem Praha 2, nám. Míru 341/15, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2024, č. j. 4 A 16/2024 - 48, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2024, č. j. MV-146142-32/SO-2022. Výrokem I. tohoto rozhodnutí byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu; výrokem II. byla zároveň stanovena lhůta k vycestování žalobce z území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatel spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnost podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Stěžovatel svůj návrh odůvodnil tím, že v předchozím soudním řízení Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023 - 54, vyhověl stěžovateli a zrušil předchozí rozhodnutí žalované, jímž mu bylo zrušeno pobytové oprávnění. Tento postup aproboval také kasační soud, který rozsudkem ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023 - 32, zamítl kasační stížnost žalované. Stěžovatel byl následně nucen znovu složitě řešit obnovení průkazu pobytového oprávnění. Stěžovatel má tedy za to, že by mu realizací rozhodnutí žalované vznikla vážná újma spočívající v tom, by mu jednak nebylo umožněno setrvat na území ČR a vyčkat na výsledek soudního řízení, a jednak by byl nucen se navrátit do Ruské federace, kde nemá žádné zázemí a jeho případný návrat do ČR by vzhledem

k politické situaci ve světě a postupům vůči občanům Ruské federace byl *de facto* vyloučen. Přiznáním odkladného účinku nemůže dojít k zásahu do práv třetích osob a ani nedojde k rozporu s důležitými veřejnými zájmy. Naopak, odchod stěžovatele z ČR je pro něj vzhledem k jeho věku (71 let) psychicky i fyzicky náročný. Závěrem stěžovatel uvedl, že by rád dožil v ČR a byl pohřben vedle své manželky.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu nejsou splněny.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Odkladný účinek lze tedy na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) tato újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[7] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce charakterizoval v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda újma tvrzená stěžovatelem vůbec naplňuje předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, respektive zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo způsobilé tvrzenou újmu odvrátit. Stěžovatel ve svém návrhu argumentuje zejména tím, že na území České republiky žije dlouhodobě (od roku 2014), nemá v Ruské federaci zázemí (naopak v ČR má dceru), je ve věku, kdy by mu vycestování způsobilo psychické a fyzické potíže a jeho vycestování by mu vzhledem k politickým vztahům vůči Ruské federaci znemožňovalo návrat do ČR.

[9] Co se týče namítaného vycestování, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu; byl mu tedy odebrán nejvyšší a nejvýhodnější

pokračování

pobytový status, jakého může cizinec v ČR dosáhnout. Nebyl mu však vysloven zákaz pobytu na území. Stěžovatel tak může svůj pobyt na území ČR upravit jiným způsobem, a to například udělením víza k pobytu nad 90 dnů dle § 17b zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023 - 40). Nelze proto souhlasit s tím, že by byl stěžovatel *nucen* vycestovat do země svého původu, a proto se jeví jako nedůvodné také tvrzení, že by mu v případě vycestování do Ruské federace bylo následně znemožněno se do ČR vrátit. Ostatně, stěžovatel blíže nekonkretizoval, jakých práv by byl v důsledku nepřiznání odkladného účinku zbaven a v čem přesně (v jakých všech důsledcích) by spočívala způsobená újma. Prosté konstatování, že nemá v Ruské federaci zázemí a v případě vycestování by mu byl znemožněn návrt do ČR, nemůže samo o sobě postačovat jako dostatečně individualizované tvrzení vážné újmy. Nadto nemožnost návratu do ČR je pouhá domněnka stěžovatele, kterou ničím nepodložil ani nekonkretizoval. Nelze proto přijmout tvrzení, že by samotné vycestování stěžovatele do Ruské federace, či odejmutí jeho povolení k trvalému pobytu, znamenalo vznik újmy jako takové. Taktéž tvrzení ohledně vzniku psychické a fyzické újmy nezakládají riziko vzniku vážné újmy; opětovně se jedná o velmi obecná, nekonkretizovaná a ničím nepodložená tvrzení.

[10] Pokud se jedná o namítané obtíže spojené s obnovením pobytového oprávnění, zde stěžovatel pouze obecně konstatoval, že se v předcházejícím případě jednalo o složitý proces. Neuvedl však, v čem konkrétně spočívala náročnost obnovení pobytového oprávnění. Je přitom zřejmé, že po zrušení rozhodnutí, jímž bylo pobytové oprávnění odebráno, je předmětné pobytové oprávnění nadále platné, jako by k jeho odebrání nedošlo. Kasačnímu soudu proto není jasné, jaké konkrétní komplikace mohly v takovém případě nastat. I zde se proto jedná o ničím nepodložené tvrzení, které neodůvodňuje vznik závažné újmy na straně stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud konečně neshledal, že by nepřiznáním odkladného účinku zasáhl do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, uvedl, že „*obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.*“ Z uvedeného vyplývá, že povinnost stěžovatele vycestovat z území ČR sama o sobě nemůže ohrozit jeho procesní práva v předmětném soudním řízení. Má-li být ohrožení tohoto práva důvodem pro přiznání odkladného účinku, je nezbytné, aby stěžovatel uvedl, jaká konkrétní procesní práva budou jeho nuceným vycestováním ohrožena a proč je jeho osobní účast v řízení opravdu nezbytná. Stěžovatel se však omezil na pouhé ničím nepodložené konstatování. V tomto směru lze proto odkázat na ustálenou rozhodovací praxi tohoto soudu (například usnesení ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017 - 19, ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 - 28, nebo ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38).

[12] Lze tedy uzavřít, že výkon, respektive jiné právní následky napadeného rozsudku v kontextu s předcházejícím správním rozhodnutím, pro stěžovatele samy o sobě

nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech. Není proto splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku (§ 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.), a proto nemohlo být jeho návrhu vyhověno.

[13] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat žádné závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. srpna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu